

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. Γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ τῆδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ.

Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; Εἶπε οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται.

Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς.

Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.

Αὐτὸς δὲ εἶπε· μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Τον καιρό εκείνο, ἐμπῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς ἕνα χωριό. Μία γυναῖκα, ποὺ ὠνομάζετο Μάρθα, τὸν ὑποδέχθηκε εἰς τὸ σπίτι της. Αὐτὴ εἶχε ἀδελφὴν ποὺ ὠνομάζετο Μαρία, ἡ ὁποία ἐκαθότανε κοντὰ εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἄκουε ὅσα ἔλεγε.

Ἄλλ' ἡ Μάρθα ἦτο ἀπησχολημένη μὲ πολλὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπλησίασε καὶ εἶπε, «Κύριε, δὲν σὲ μέλει ποὺ ἡ ἀδελφὴ μου μὲ ἄφησε μόνη μου νὰ ὑπηρετῶ; Πές της λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ».

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ ἀνησυχεῖς διὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ἕνα πρᾶγμα εἶναι ἀναγκαῖον. Ἡ Μαρία ἐδιάλεξε τὴν καλὴν μερίδα, ἡ ὁποία δὲν θὰ τῆς ἀφαιρεθῇ».

Ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, κάποια γυναῖκα ἀπὸ τὸν κόσμον ἐφώνησε καὶ τοῦ εἶπε, «Μακαρία ἡ κοιλία ποὺ σ' ἐβάσταξε καὶ οἱ μαστοὶ ποὺ ἐθήλασες».

Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μακάριοι μᾶλλον εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ

τὸν φυλάττουν».